

fritage dem vil vistnok af forskellige Grunde være vanskeligt, selv om det kunde være tiltalende.

Der er udtalt Ønske om, at man maatte blive fri for at løse Tillægsbevis; og Erfaringen viser, at Tillægsbeviserne ikke spiller nogen større Rolle. Kontrollen med Tillægsbeviserne er vanskelig; naar en Rejsende har et Hovedadgangsbevis, vil det være vanskeligt — han skal i hvert Fald gribes paa fersk Gerning, kan man sige — at faa ham overbevist om, at han repræsenterer flere Firmaer, saa jeg vil i hvert Fald stille mig velvillig til et Forslag om, at man kan nøjes med at have et Hovedadgangsbevis. En væsentlig Ting, og det har bidraget meget til, at der er løst flere Adgangsbeviser, er dette, at der er indført en meget skærpet Kontrol. I 1922 blev der ved Københavns Toldkassererkontor løst 751 Adkomstbeviser, hvorimod der i 1923 blev løst 1680. Det drejer sig her alene om København. Det viser jo, at den skærpede Kontrol har virket meget stærkt. Men tidligere var Bøderne ogsaa saa smaa, nemlig fra 16 til 128 Kr., at der heri laa en stærk Fristelse for de fremmede Rejsende til ikke at løse Adgangsbevis. De havde ikke væsentlig anden Risiko end den, at de kunde komme til at betale denne ganske ringe Bøde. Bøderne foreslaas derfor nu forhøjet indtil 2 000 Kr. Endvidere foreslaar man, at Bøderne fremtidig skal indgaa i Statskassen. Det vil nemlig i overvejende Grad blive Statspolitiet, der foretager Eftersynet, og der er noget utiltalende i, at det skulde have Andel i de Bøder, som de Rejsende eventuelt kan idømmes. Noget saadant er vel i øvrigt under alle Forhold utiltalende, men specielt i dette Tilfælde.

Hvad det finansielle Resultat angaar, vil Lovforslaget, hvis man kan regne med, at Antallet af løste Adgangsbeviser er i lige saa stærk Stigning i Provinserne, som det har vist sig at være her i København ved den skærpede Kontrol, give Statskassen en Aarsindtægt paa mellem 800 000 og 900 000 Kr. For Finansaaret 1924—25 er Beløbet anslaaet til 260 000 Kr. For Finansaaret 1922—23 var det efter Regnskabet ca. 193 000 Kr. Det bliver altsaa en meget betydelig forøget Indtægt. Jeg skynder mig dog at tilføje, at jeg ikke betragter

dette Lovforslag som saa vigtigt, at der er nogen Grund til at fremme det særlig hurtigt. Det er fremkommet som et Led i den samlede Valutaplan, og ogsaa fordi der har været fremsat Ønsker om det; men at det skulde have nogen særlig Hast, saaledes at Lovforslaget skulde gennemføres for sig, finder jeg absolut ikke, der er nogen Anledning til. Hermed vil jeg anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Derefter har Justitsministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Rytter): Ved Lov af 2. August 1914 blev der givet Nationalbanken visse Lempelser med Hensyn til Indløseligheden af dens Sedler. Disse Lempelser er fornyet ved forskellige Love, af hvilke den sidste gælder til Udgangen af Marts d. A. Nationalbanken har nu søgt om en Forlængelse af Moratoriet og anmodet om, at denne Forlængelse maatte gælde for et Aar. Som udviklet i Motiverne tillægger Regeringen det den allerstørste Betydning, om man snart kunde vende tilbage til Guldindløseligheden, altsaa det sædvanlige Grundlag for vort Pengevæsen. Indenfor den foreslaaede Gyldighedstid for nærværende Lovforslag maa derfor alle betydende Kræfter sættes ind paa at naa frem hertil, idet Regeringens Opfattelse er den, at kun Guldindløseligheden vil give den fornødne Stabilitet. De i saa Henseende fornødne Ofre vil utvivlsomt i det lange Løb rigeligt opvejes ved de Fordele, vi har af en fast Møntfod. Naar Regeringen ikke paa nærværende Tidspunkt kan foreslaa Rigsdagen at gaa over til en delvis Guldindløselighed som et første Skridt paa Vejen mod Kronens oprindelige Guldværdi gennem bestemte forud fastsatte Stigninger, skyldes det dels den Omstændighed, at ingen europæisk Stat endnu har kunnet foretage et saadant Skridt, uagtet det maa erkendes, at der i de forskellige Lande netop i den sidste Tid har været stærke Bestræbelser for at gaa over til Guldindløselighed, og dels ogsaa den Omstændighed, at der maa være en vis Frist til at foretage de Forholdsregler, der maa anses for nødvendige eller i alt Fald for hensigtsmæssige for at